

bygge Lovs § 59 og bygningsvedtægtens § 16) indtil hegnsløvens revision.

Det gælder således fortsat, at tvister vedrørende hegn i naboforhold i København afgøres af magistraten og ikke som i det øvrige land af hegnsynene. Der er heller ikke i øvrigt ved forslaget tilsigtet nogen ændring af de hidtidige bestemmelser for København.

Til § 14.

Da brandloven, nu Lovbekendtgørelse nr. 469 af 24. september 1960, blev gennemført i 1960, opretholdtes i Københavns kommune det hidtidige lovgrundlag, Lov af 15. maj 1868 om brandvæsenet i København og Lov nr. 153 af 30. november 1874 om erstatning for den ved brandvæsenets sluknings- og retningsforanstaltning bevirkede skade, for så vidt angår København. Dette var naturligt, da der også på det nært beslægtede bygningsområde gjaldt en særlig lovgivning i København.

En arbejdsgruppe under Justitsministeriet med deltagelse af repræsentanter for Københavns kommune og Statens brandinspektion har foretaget en detaljeret gennemgang af forskellene mellem brandlovgivningen i og uden for København. Det har herunder vist sig, at de betydelige formelle forskelle mellem lovene navnlig skyldes den københavnske brandlovs betydelige alder.

Derimod er de reelle forskelle i brandlovgivningens administration og brandvæsenets funktioner meget beskedne, hvilket bl.a. skyldes, at brandvæsenet i København i vidt omfang har været forbilliget for udbygningen af brandslukningstjenesten i det øvrige land. En reel forskel følger derimod af, at styreformen i Københavns kommune er væsentlig forskellig fra forholdene i landets øvrige kommuner.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at brandloven bør udvides til også at omfatte Københavns kommune, men kun bør ændres i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til de særlige københavnske forhold, der som nævnt vedrører kommunens styrelsesordning.

Man har dog benyttet lejligheden til at foreslå enkelte andre detailændringer i brandloven, jfr. nedenfor i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Idet man i øvrigt henviser til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, finder man grund til her at redegøre for enkelte spørgsmål af mere principiel karakter:

1) Ifølge brandloven udøves ledelsen af brandvæsenet udenfor København i kommuner med brandkommission af denne, medens politiet i andre

kommuner er brandmyndighed. I alle større kommuner findes brandkommission, og i et voksende flertal af disse er formanden for kommissionen borgmesteren eller et andet medlem af kommunalbestyrelsen.

På denne baggrund har Justitsministeriet ved udformningen af forslaget forudsat, at der vil blive oprettet en brandkommission i København.

2) I medfør af brandlovens § 18 er oprettet et brandråd på 7 medlemmer med den opgave at være rådgivende for myndighederne i spørgsmål vedrørende brandvæsenet.

3 af medlemmerne udpeges af Kommunernes Landsforening, 2 medlemmer repræsenterer henholdsvis civilforsvaret og Dansk brandinspektørforening, og 2 medlemmer udpeges af Justitsministeren.

Københavns kommune er ikke medlem af Kommunernes Landsforening og vil derfor ikke direkte være repræsenteret i brandrådet.

Efter fast praksis er imidlertid det ene af de medlemmer, der udpeges af Justitsministeren, brandchefen i København. Justitsministeriet finder, at denne praksis bør opretholdes, og er af den opfattelse, at brandrådets kontakt til Københavns kommune hermed er sikret. Man har derfor ikke stillet forslag om nogen ændring i brandlovens regler om rådets sammensætning.

3) Efter brandlovens § 9 skal brandinspektøren og andre befalingsmænd, brandmandskab med kvalificeret arbejde og alt heltidsbeskæftiget brandmandskab efter Justitsministerens nærmere bestemmelse gennemgå en særlig uddannelse på statens brandskole.

Københavns brandvæsen har hidtil haft sin egen uddannelse af brandmandskab, idet dog nogle befalingsmænd tillige har gennemgået uddannelsen på statens brandskole.

Efter brandloven afholder vedkommende kommune samtlige udgifter vedrørende uddannelsen af heltidsansat brandmandskab. For Københavns vedkommende vil denne uddannelse, der også omfatter de noget videregående fagkurser, personale- og lokalemæssigt kunne fortsætte som hidtil, men som en del af statens brandskoles virksomhed, uden at dette vil medføre nogen ændret byrdefordeling mellem stat og kommune. Derimod må det antages, at befalingsmandskursus på statens brandskole må optage et noget større antal befalingsmænd fra Københavns brandvæsen end hidtil. For så vidt angår lærerkrafter og lokaler må udgiften hertil afholdes af staten, jfr. § 9, stk. 3 i brandloven. De samlede udgifter for staten til uddannelse af 16-18 yderligere befalingsmænd fra Københavns brand-